

ΑΚΑΝΘΩΝ

Εἰς ἀνυπόφορον ποιητήν

Τὸ ποίημά σου ἤκουσα! λαμπρόν! μὰ τί τὰ θέλεις,
Μὲ συγκινεῖ πλειότερον σὰν . . . δὲν τὸ ἀπαγγέλλεις.

Εἰς νεαρὸν Ἀσκληπιάδην

Εἶσαι θεός, μὰ τὸν θεόν, καὶ περὶ θεὸς ἂν θέλῃς,
'Αφοῦ τὰ πλάσματά του σὺ κατὰ διαβόλου στέλλεις!
Ἄν ὁ θεὸς ἀπ' τὸ μηδὲν ἀνθρώπους ξεφουρνίζει,
'Ἀλλὰ ἡ ἐξοχότης σου πάλιν τοὺς μηδενίζει!

Εἰς ὠρυόμενον ἀοιδὸν

Πῶς τραγουδεῖς ἐξαίρετα καὶ σὺ δὲν ἀμφιβάλλεις,
Μὰ ψάλλεις περὶ γλυκύτερα ἀκόμα σὰν . . . δὲν ψάλλεις.

Εἰς ἀνοικονόμητον εὐφρολόγον

Ὅλοι τὸν λέγουν ἐξυπνον καὶ ὁ κόσμος δὲν πλανᾶται,
Κ' ἐγὼ τὸν βλέπω ἐξυπνον ὅποταν . . . δὲν κοιμᾶται.

Εἰς τὸν φίλτατον Ἄγγελον Βλάχον

Χάριν λεκτικῆς, ἱκανορθώσω:

Παράδοξον καὶ Ἄγγελος καὶ Βλάχος νὰ καλῆσαι,
'Ἐνῶ σὺ οὔτε ἄγγελος ἀλλ' οὔτε βλάχος εἶσαι.